

Iarna cu tine

Ioan Popa

Mă simt o iarnă-n toamna vieții,
Mă ning în mine ca o povară,
Dar tu mă smulgi din gheara gheții!
Câmpuri de idealuri, mintea-mi ară.

Ca o lumânare viscolită
Fumuri se-nalță din hornuri,
Îndreptându-se ca păsările-n stoluri
Spre o destinație insolită.

Copacii, însă, trosnind de ger,
Înțepeniți de a iernii asprime
Și după o injustă desfrunzime,
Revoluți, amnistia își cer!

Trei vrăbii sub streășină zgribulesc,
Una e un pic mai distanțată,
Cele două sigur se iubesc,
Cealaltă de singurătate-i condamnată!

Câmpuri pudrate de albul pur,
Sclipesc mângâiate de soare.
Motanul, în casă, cu al său nur
Ne toarce în visuri călătoare...

Cu gândul zbor, ca fumul călător
Văd, peste vârfurile de copaci
Cercuri largi de berze-n zbor
Și holde verzi cu flori de maci...

Dar toate astea le simt reci
Fără tine...
Gândurile mă-nfioară!
Pun de-un ceai că e mai bine!
Deci...
Cu tine și iarna-mi pare primăvară!